FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT YVES BOT

fremsat den 18. oktober 2007 [1]

1. Denne appel har som retsgrundlag Rådets direktiv 89/552/EØF [2], som omhandler tv-radiospredningsvirksomhed inden for det fælles marked og tilsigter at fremme den frie bevægelighed for tv-tjenester mellem medlemsstaterne.

2. I henhold til direktivets artikel 3a kan en medlemsstat beslutte, at begivenheder, som den anser for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse, såsom De Olympiske Lege og verdensmesterskaberne i fodbold, skal sendes på dens område på en gratis tv-kanal, der er tilgængelig for en stor del af befolkningen. Artikel 3a bestemmer, at en medlemsstats foranstaltninger i denne forbindelse skal meddeles Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som kontrollerer deres forenelighed med fællesskabsretten.

3. Hvis Kommissionen finder, at foranstaltningerne er forenelige med fællesskabsretten, offentliggør den dem i *De Europæiske Fællesskabers Tidende,* og denne offentliggørelse har til følge, at de øvrige medlemsstater forpligtes til at sikre, at tv-radiospredningsforetagender, der er etableret på deres område, og som sender til den medlemsstat, som har angivet dem, overholder disse foranstaltninger.

4. I dommen af 15. december 2005, Infront WM mod Kommissionen [3], antog De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans det af selskabet Infront WM AG, tidligere Kirch-Media WM AG [4], anlagte søgsmål til prøvelse af Kommissionens beslutning af 28. juli 2000, der var truffet inden for rammerne af direktivets artikel 3a, hvori det fastsloges, at de af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland meddelte foranstaltninger var forenelige med fællesskabsretten, til realitetsbehandling og erklærede den begrundet.

1 — Originalsprog: fransk.

2 — Direktiv af 3.10.1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed (EFT L 298, s. 23), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF af 30.6.1997 (EFT L 202, s. 60, herefter »direktivet«).

3 — Sag T-33/01, Sml. II, s. 5897, herefter »den anfægtede dom«.

4 — Herefter »Infront«.

5. Retten fandt, at den beslutning, hvorved Kommissionen fastslog foreneligheden, udgjorde en anfægtelig retsakt. Den fastslog ligeledes, at Infront, hvis virksomhed består i køb og videresalg af rettigheder til fjernsynstransmission af sportsbegivenheder, var umiddelbart og individuelt berørt af denne beslutning, for så vidt som Infront var indehaver af eneret til at transmittere slutrundekampene i fodboldverdensmesterskaberne, afholdt af Fédération Internationale de Football Association (FIFA), i årene 2002 og 2006 til det europæiske kontinent, og disse begivenheder figurerer blandt dem af væsentlig samfundsmæssig interesse, der er nævnt i de foranstaltninger, som Det Forenede Kongerige havde meddelt Kommissionen.

6. I nærværende appel har Kommissionen ikke bestridt Rettens bedømmelse, hvorefter den beslutning, den skal træffe inden for rammerne af den i direktivets artikel 3a indførte procedure, udgør en anfægtelig retsakt. Den bestrider derimod den bedømmelse, hvorefter Infront er umiddelbart og individuelt berørt af beslutningen, hvorefter de af Det Forenede Kongerige anmeldte foranstaltninger erklæres forenelige med fællesskabsretten.

7. I dette forslag til afgørelse angiver jeg, at Retten efter min mening ikke har begået en retlig fejl i sin vurdering af Infronts søgsmålskompetence.

I — Retsforskrifter

8. Direktivets artikel 3a blev indført ved direktiv 97/36. Den har følgende ordlyd:

»1. Enhver medlemsstat kan træffe foranstaltninger i overensstemmelse med fællesskabsretten for at sikre, at et tv-spredningsforetagende under dens jurisdiktion ikke udnytter sin eneret til at udsende begivenheder, der af den pågældende medlemsstat anses for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse, på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen i den pågældende medlemsstat forhindres i at kunne følge sådanne begivenheder via direkte eller tidsforskudt transmission på gratis fjernsyn. Træffer en medlemsstat sådanne foranstaltninger, udarbejder den en liste over begivenheder — nationale eller ikke-nationale — som den anser for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse. Dette skal ske på en klar og gennemskuelig måde og i tilstrækkelig god tid til at sikre efterlevelse i praksis. Den pågældende medlemsstat beslutter i den forbindelse ligeledes, om disse begivenheder helt eller delvis skal kunne transmitteres direkte eller — hvor det i offentlighedens interesse af objektive grunde er nødvendigt eller hensigtsmæssigt — helt eller delvis skal kunne transmitteres tidsforskudt.

2. Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen om alle foranstaltninger, som træffes i medfør af stk. 1. Kommissionen kontrollerer inden for en periode på tre måneder fra underretningen, at sådanne

foranstaltninger er forenelige med fællesskabsretten, og meddeler dem til de øvrige medlemsstater. Den anmoder om en udtalelse fra det [kontakt]udvalg, der er nedsat i medfør af artikel 23a [bestående af repræsentanter for de kompetente myndigheder i medlemsstaterne]. Den offentliggør straks de trufne foranstaltninger i [De Europæiske Fællesskabers Tidende] og offentliggør mindst en gang om året den konsoliderede liste over de foranstaltninger, der er truffet af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne sikrer, at tv-spredningsforetagender under deres jurisdiktion ikke udnytter en eneret, som disse foretagender har erhvervet efter datoen for offentliggørelsen af dette direktiv, på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen i en anden medlemsstat forhindres i at kunne følge begivenheder, der af den anden medlemsstat er erklæret for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse i henhold til stk. 1 og 2, via hel eller delvis direkte transmission eller — hvor det i offentlighedens interesse af objektive grunde er nødvendigt eller hensigtsmæssigt — hel eller delvis tidsforskudt transmission på gratis fjernsyn således som fastlagt af denne anden medlemsstat i overensstemmelse med stk. 1.«

9. Begrebet »tv-spredningsforetagende« defineres i direktivets artikel 1, litra b), som »den fysiske eller juridiske person, som har det redaktionelle ansvar for programlægningen af tv-programmer i den i litra a) omhandlede forstand, og som udsender dem eller får dem udsendt af en tredjepart«.

II — Sagens faktiske omstændigheder

10. De faktiske omstændigheder, der er fremført i den anfægtede dom, som forekommer mig at være nødvendige for forståelsen af de retlige problemer, der rejses med den af Kommissionen iværksatte appel, er følgende.

11. Infront driver virksomhed bestående i køb, administration og salg af rettigheder til fjernsynstransmission af sportsbegivenheder og køber normalt disse rettigheder hos arrangørerne. Selskabet videresælger herefter de erhvervede rettigheder til tv-spredningsforetagender.

12. Infront fik af sit moderselskab overdraget eneretten til at transmittere slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskaber til det europæiske kontinent, med undtagelse af Forbundsrepublikken Tyskland, såvel som til Den Russiske Republik, de øvrige tidligere sovjetrepublikker og Tyrkiet, som dets moderselskab havde erhvervet fra FIFA til en minimumspris af 1,4 mia. schweiziske franc.

13. Det Forenede Kongerige underrettede den 25. september 1998 og endvidere ved skrivelse af 5. maj 2000 Kommissionen om

de foranstaltninger, der var blevet truffet i medfør af direktivets artikel 3a, stk. 1. Disse foranstaltninger omfattede en liste over begivenheder, som denne medlemsstat havde udpeget som havende væsentlig samfundsmæssig interesse.

14. Ved skrivelse til Kommissionen af 14. juli 2000 gjorde Infront gældende, at den af Det Forenede Kongerige udarbejdede liste ikke kunne anerkendes, idet den ikke var forenelig med direktivets artikel 3a samt andre af fællesskabsrettens bestemmelser. I skrivelsen gjorde Infront særligt gældende, at listen ikke var udarbejdet på en klar og gennemskuelig måde, at listen indeholdt begivenheder, der ikke var af væsentlig samfundsmæssig interesse for det britiske samfund, at de nationale og fællesskabsretlige høringsprocedurer var behæftet med alvorlige svagheder, og endelig anfægtedes ordningens tilbagevirkende gyldighed.

15. Den 28. juli 2000 fremsendte generaldirektøren for Kommissionens Generaldirektorat for Uddannelse og Kultur en skrivelse til Det Forenede Kongerige, hvori det var angivet, at de af denne medlemsstat anmeldte foranstaltninger vedrørende tv-dækningen af begivenheder af samfundsmæssig interesse for Det Forenede Kongerige ikke gav anledning til indvendinger fra Kommissionen.

16. Ved skrivelse af 7. november 2000 meddelte Infront Kommissionen, at selskabet var blevet bekendt med denne godkendelse, og det anfægtede krænkelsen af dets ejendomsret.

17. Den 18. november 2000 offentliggjorde Kommissionen i medfør af direktivets artikel 3a, stk. 2, de pågældende foranstaltninger. Disse foranstaltninger omfatter uddrag af Det Forenede Kongeriges lovgivning samt listen over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse for denne medlemsstat, blandt hvilke findes slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskaber.

18. Ved skrivelse af 22. januar 2001 meddelte Kommissionen som svar på Infronts anmodninger, sendt ved skrivelse af 7. og 22. december 2000, at kontrolproceduren vedrørende de af Det Forenede Kongerige anmeldte foranstaltninger var afsluttet, og at listen over begivenheder blev anset for at være forenelig med fællesskabsretten.

III — Retsforhandlingerne

19. Den 12. februar 2001 anlagde Infront sag ved Retten med påstand om, at Kommissionens beslutning i henhold til direktivets artikel 3a, hvorefter de af Det Forenede Kongerige anmeldte foranstaltninger erklæres forenelige med fællesskabsretten, annulleres helt eller delvist.

20. Ved særskilt dokument af 11. juni 2001 påstod Kommissionen sagen afvist i medfør af artikel 114 i Rettens procesreglement.

21. Retten henskød denne afvisningspåstand til afgørelse i forbindelse med sagens realitet. Den tillod ligeledes Kongeriget Danmark, Den Franske Republik og Det Forenede Kongerige samt Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union at intervenere til støtte for Kommissionens påstande.

22. Kongeriget Danmark frafaldt sin intervention. Rådet har ikke indgivet indlæg.

IV — Den anfægtede dom

23. Retten har anført, at den anfægtede retsakt var skrivelsen af 28. juli 2000, hvori Kommissionen underrettede Det Forenede Kongerige om de af denne medlemsstat i medfør af direktivets artikel 3a trufne foranstaltningers forenelighed med fællesskabsretten.

24. Retten påpegede, at det fremgår af fast retspraksis, at der foreligger retsakter eller beslutninger, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål i medfør af artikel 230 EF, når foranstaltningerne har bindende retsvirkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling, uanset hvilken form akterne eller afgørelserne har [5].

25. Retten anførte, at den anfægtede skrivelse har retsvirkninger i medlemsstaterne, for så vidt som den fastsætter offentliggørelse af de foranstaltninger, som er blevet anmeldt til Kommissionen i De Europæiske Fællesskabers Tidende, og da denne offentliggørelse udløser mekanismen med gensidig anerkendelse som omhandlet i direktivets artikel 3a, stk. 3. Retten har anført, at offentliggørelsen giver medlemsstaterne mulighed for at gøre sig bekendt med disse foranstaltninger med henblik på at iagttage de forpligtelser, der påhviler dem i medfør af denne bestemmelse [6].

26. Ifølge Retten giver direktivets artikel 3a, stk. 2, Kommissionen en beslutningsbeføjelse, selv om denne bestemmelse ikke udtrykkeligt henviser til, at Kommissionen skal vedtage en »beslutning« [7].

5 — Præmis 89.
6 — Præmis 94 og 95.
7 — Præmis 107.

27. Retten har endvidere undersøgt Infronts søgsmålskompetence. Den fandt, at selskabet var umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede skrivelse af følgende grunde.

A — Spørgsmålet, om Infront er umiddelbart berørt

28. Retten har for det første bemærket, at det fremgår af fast retspraksis, at en fællesskabsretsakt — for at en borger i henhold til artikel 230, stk. 4, EF kan anses for umiddelbart berørt heraf — umiddelbart skal have indvirkning på den pågældendes retsstilling, og dens gennemførelse skal ske helt automatisk, udelukkende i medfør af fællesskabsreglerne og uden anvendelse af andre mellemkommende regler [8].

29. Retten undersøgte dernæst, om Infront i lyset af denne retspraksis var umiddelbart berørt i de to situationer, som selskabet påberåber sig i sagen. Det drejer sig for det første om den situation, hvor tv-senderettighederne til slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskaber, som Infront er indehaver af for årene 2002 og 2006, bliver solgt til et tv-spredningsforetagende, som hører under Det Forenede Kongeriges jurisdiktion, for at blive transmitteret i Det Forenede Kongerige, og for det andet om den situation, hvor disse rettigheder bliver solgt til et foretagende, der er etableret i en anden medlemsstat.

30. For så vidt angår den første situation har Retten anført, at Infront ikke var umiddelbart berørt af den anfægtede retsakt, fordi Kommissionens godkendelse af de af Det Forenede Kongerige anmeldte foranstaltninger ikke har nogen betydning for deres anvendelse i denne medlemsstat [9].

31. Retten påpegede, at disse foranstaltninger var trådt i kraft i Det Forenede Kongerige inden deres anmeldelse til Kommissionen, og de kan derfor have haft retsvirkninger i denne stat inden anmeldelsen. Retten har heraf udledt, at Kommissionen ikke med den anfægtede skrivelse har kunnet give Det Forenede Kongerige en forudgående bemyndigelse til at træffe disse foranstaltninger eller givet tilladelse til, at disse foranstaltninger kunne benyttes med tilbagevirkende kraft, men kun har givet denne stat mulighed for at drage fordel af de andre medlemsstaters gensidige anerkendelse af disse foranstaltninger [10].

32. For så vidt angår den anden situation, hvor Infront overdrager sine transmissionsrettigheder til et tv-spredningsforetagende,

8 — Præmis 130.

9 — Præmis 133.

10 — Præmis 134 og 135.

der er etableret i en anden medlemsstat end Det Forenede Kongerige, er denne anden medlemsstat forpligtet til at sikre, at det pågældende foretagende ikke unddrager sig de af Kommissionen godkendte foranstaltninger, og at denne forpligtelse følger af den anfægtede skrivelse, som medfører, at disse foranstaltninger ex nunc får virkning med henblik på de andre medlemsstaters anerkendelse heraf [11].

33. Retten har heraf udledt, at denne sag er forskellig fra den, der har givet anledning til Rettens dom af 13. december 2000, DSTV mod Kommissionen [12], som Kommissionen har påberåbt sig, vedrørende direktivets artikel 2a, stk. 2, andet afsnit, som foreskriver en efterfølgende kontrol af, om de foranstaltninger, som en medlemsstat har truffet med henblik på at forbyde transmissioner, der hidrører fra andre medlemsstater, på sit område, er forenelige med fællesskabsretten.

34. Retten har endvidere anført, at de nationale myndigheder fra og med den anfægtede skrivelses offentliggørelse ikke overlades noget skøn med hensyn til overholdelsen af deres forpligtelser. Retten anfører, at »selv om den kontrol, som de nationale myndigheder skal foretage inden for rammerne af ordningen om gensidig anerkendelse, fastsættes af hver medlemsstat i den lovgivning, der gennemfører direktivets artikel 3a, stk. 3, skal disse myndigheder sikre, at de tv-spredningsforetagender, der hører under deres jurisdiktion, iagttager de bestemmelser om dækning af de omhandlede begivenheder, som medlemsstaten har foreskrevet i de foranstaltninger, der af Kommissionen er blevet godkendt og offentliggjort i EF-Tidende« [13].

35. Retten har endvidere undersøgt Kommissionens argument om, at kun tv-spredningsforetagender, der er etableret i Det Forenede Kongerige, har interesse i at købe tv-senderettighederne til slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskaber.

36. Kommissionen har således hævdet, at selv om dens indledende kontrol af de anmeldte foranstaltninger medførte, at de øvrige medlemsstater skulle sikre, at de tv-spredningsforetagender, der hører under deres jurisdiktion, iagttager listen over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse, ville dette være uden relevans i den foreliggende sag. Ifølge Kommissionen er det nemlig utænkeligt, at Infront overdrager underlicenser af sine tv-rettigheder til begivenheder i Det Forenede Kongerige til et tv-spredningsforetagende, der ikke er etableret i Det Forenede Kongerige, idet disse rettigheder overdrages på grundlag af national ret. På nationalt plan stammer

11 — Præmis 138-143.

12 — Sag T-69/99, Sml. II, s. 4039.

13 — Præmis 146.

tv-spredningsforetagenders indtjening fra reklamekampagner, der henvender sig til det nationale publikum, fra opkrævning af licens eller fra abonnementer til betalingstv. Det er således i disse foretagenders interesse at levere fjernsynsprogrammer til et nationalt publikum, hvorfor det kun er de foretagender, der kan komme i kontakt med en større befolkningsgruppe, der vil acceptere at købe de tv-rettigheder, som Infront er indehaver af, til en forhøjet pris. Eftersom de potentielle indehavere af underlicenser til disse rettigheder i Det Forenede Kongerige således er de foretagender, der hører under Det Forenede Kongerige jurisdiktion, er det udelukkende nationale foranstaltninger, der havde kunnet berøre Infront umiddelbart [14].

37. Kommissionen har i den forbindelse anført, at tv-sendemarkedet i Det Forenede Kongerige er et af de mest konkurrencedygtige i Europa, og at 25% af de tv-radiospredningsorganer, der opererer på dette marked, har en licens i Det Forenede Kongerige [15].

38. Retten har bemærket følgende:

»147 Endelig skal det for så vidt angår Kommissionens argument om, at det udelukkende er de tv-spredningsforetagender, der er etableret i Det Forenede Kongerige, som kan have interesse i at erhverve [Infronts] rettigheder til dækning af slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskab med henblik på at transmittere dem i Det Forenede Kongerige, bemærkes, at en sådan antagelse ophæver den tilsigtede virkning af direktivets artikel 3a, stk. 3. Der skal erindres om, at formålet med artiklen i henhold til betragtning 18 og 19 til direktiv 97/36 er at sikre fri tilgængelighed for befolkningen til begivenheder, der af medlemsstaterne er erklæret for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse, og på baggrund af princippet om gensidig anerkendelse at forpligte medlemsstaterne til at sikre, at de tv-spredningsforetagender, der hører under deres jurisdiktion, iagttager de lister over begivenheder, som en anden medlemsstat har angivet med henblik på ikke at udelukke en væsentlig del af befolkningen i denne stat fra at følge de begivenheder, som er angivet af denne stat.

148 Selv om de faktiske omstændigheder i sagen, som gav anledning til House of Lords' dom [af 25. juli 2001], R v. ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd [2001] UKHL 42 […], vedrørte begivenheder, som var angivet af Kongeriget Danmark, bekræfter den alligevel, at der forekommer situationer, hvor den med direktivets artikel 3a, stk. 3, indførte ordning om gensidig anerkendelse iværksættes. Derudover

14 — Præmis 120.
15 — Præmis 121.

har Kommissionen i sin III beretning til Rådet, Europa-Parlamentet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg om gennemførelsen af direktivet [KOM(2001) 9 endelig] angivet, at tv-spredningsforetagender, der hører under Det Forenede Kongeriges jurisdiktion, tre gange har dækket begivenheder, som var angivet af Kongeriget Danmark, på en sådan måde, at en væsentlig del af den danske befolkning ikke havde mulighed for at følge dem.

149 Under disse omstændigheder kan det, til trods for Kommissionens påstande — som ikke er underbygget — om, at markedet for tv-radiospredningsvirksomhed i Det Forenede Kongerige har en speciel karakter (jf. præmis 121 [i den anfægtede dom]), således ikke antages, at fjernsynsrettighederne til slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskaber i denne medlemsstat nødvendigvis vil blive erhvervet af tv-spredningsforetagender, som er etableret i samme stat.«

39. Retten har udledt af ovenstående, at Infront er umiddelbart berørt af den anfægtede skrivelse, for så vidt som den muliggør gennemførelse af ordningen om de andre medlemsstaters gensidige anerkendelse af de af Det Forenede Kongerige anmeldte foranstaltninger.

B — Spørgsmålet, om Infront er individuelt berørt

40. Domstolen har for det første erindret om, at det fremgår af fast retspraksis, at andre personer end en beslutnings adressater kun vil kunne påstå, at de berøres individuelt, såfremt beslutningen rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten for denne beslutning.

41. Retten har herefter anført, at Infront har eneretten til i årene 2002 og 2006 at transmittere slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskaber, og at dette er en af de begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse, der optræder på den liste, der er udarbejdet af Det Forenede Kongerige, og som er godkendt af Kommissionen, og at de tv-spredningsforetagender, der hører under en anden medlemsstats jurisdiktion, derfor nødvendigvis skal indgå aftale med Infront i dennes egenskab af forhandler af senderettighederne til disse begivenheder for at opnå licens til fjernsynstransmission af disse begivenheder [16].

42. Retten har angivet, at de foranstaltninger, som blev vedtaget af Det Forenede

16 — Præmis 160 og 161.

Kongerige, begrænser tv-spredningsforetagendernes mulighed for at erhverve eneret til senderettigheder, således at selv om disse bestemmelser ikke udtrykkeligt finder anvendelse på Infront, indebærer de en begrænsning i selskabets mulighed for frit at kunne disponere over sine rettigheder [17].

43. Endvidere har Retten erindret om, at Infront har erhvervet eneretten til de omhandlede rettigheder, inden direktivets artikel 3a trådte i kraft, og a fortiori inden den anfægtede skrivelse blev udfærdiget, og at skrivelsen berører Infront på grund af en egenskab, som er særlig for selskabet [18].

C — Realiteten

44. Retten har fastslået, at den anfægtede retsakt var behæftet med tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter med den begrundelse, at den var blevet udfærdiget, uden at kommissionskollegiet var blevet hørt, og at generaldirektøren, der havde underskrevet den anfægtede skrivelse, ikke havde modtaget nogen udtrykkelig bemyndigelse af kollegiet [19].

45. I henhold til den appellerede doms konklusion annulleres Kommissionens beslutning indeholdt i dens skrivelse til Det Forenede Kongerige, i øvrigt frifindes Kommissionen; Den Franske Republik, Det Forenede Kongerige samt Europa-Parlamentet betaler de af Infronts omkostninger, der er forvoldt ved deres intervention, Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler Infronts omkostninger, med undtagelse af de omkostninger, der er nævnt ovenfor, og intervenienterne bærer deres egne omkostninger.

V — Appellen

46. Kommissionen har nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver den appellerede dom, at Domstolen træffer endelig afgørelse ved at fastslå, at den af Infront anlagte sag, der gav anledning til dommen, skulle have været afvist, og at Infront tilpligtes at betale omkostningerne i den nævnte sag og denne sags omkostninger.

47. Infront har i det væsentlige nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at Kommissionen tilpligtes at betale omkostningerne, og at denne tilpligtelse afsiges, selv om appellen i givet fald erklæres begrundet, i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 3, under hensyn til, at Kommissionen kun delvis bestrider den appellerede dom.

17 — Præmis 162-165.
18 — Præmis 166 og 167.
19 — Præmis 177.

48. Kommissionen bestrider Rettens bedømmelse, hvorefter Infront er umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede retsakt som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF, i henhold til hvilken enhver fysisk eller juridisk person kan indbringe klage over beslutninger, som, skønt de er udfærdiget i form af en beslutning rettet til en anden person, dog berører ham umiddelbart og individuelt. Jeg undersøger disse to klagepunkter i nævnte rækkefølge.

A — *Bedømmelsen, hvorefter Infront er umiddelbart berørt af den anfægtede retsakt*

1. Parternes anbringender og argumenter

49. Kommissionen har hævdet, at Retten ikke har påvist, at de to betingelser, der fremgår af retspraksis, hvorefter den omtvistede retsakt skal have indvirkning på sagsøgerens retsstilling, og dens gennemførelse skal ske helt automatisk, er opfyldt.

50. For så vidt angår den første betingelse hævder Kommissionen principalt, at Retten ikke har forklaret, hvorledes den anfægtede retsakt har andet end indirekte indvirkning på Infronts forretningssituation.

51. Kommissionen har således gjort gældende, at retsakten indebærer, at medlemsstaterne pålægger tv-spredningsforetagenderne forpligtelser, som kan afskrække dem fra at købe rettighederne til transmission af de begivenheder, der er omhandlet i de anmeldte foranstaltninger eller få dem til at erhverve disse rettigheder til en lavere pris end den, de ville have accepteret at betale, hvis der ikke havde været sådanne foranstaltninger. Et betalings-tv-selskab kan give afkald på at erhverve senderettighederne til sådanne begivenheder, når disse ligeledes skal transmitteres af et gratis tv-spredningsforetagende, som dækker 95% af Det Forenede Kongeriges territorium. Infront ville således have færre potentielle købere og ville følgelig befinde sig i en mindre gunstig forretningssituation. Der ville imidlertid kun være tale om indirekte økonomiske konsekvenser. Selskabets retsstilling forbliver uændret.

52. Såfremt det er tilstrækkeligt, at en retsakt indvirker på sagsøgerens økonomiske situation for at berøre denne umiddelbart, kritiserer Kommissionen subsidiært Retten for ikke at have redegjort for de reelle forretningsmæssige følger af den anfægtede retsakt for en forhandler som Infront. Disse følger vil i realiteten være helt usikre, fordi der, så vidt Kommissionen er orienteret, aldrig har været et tv-spredningsforetagende, der er etableret i en anden medlemsstat end Det Forenede Kongerige, som har været villig til at betale det af Infront forventede beløb for senderettighederne til slutrundekampene i

FIFA's verdensmesterskaber i sidstnævnte stat. For at foretage en sådan investering, for så vidt som et tv-spredningsforetagendes indtjening stammer fra reklamekampagner, der henvender sig til det nationale publikum, fra opkrævning af licens eller fra nationale abonnementer, skal en potentiel køber have en tilstrækkeligt stor dækning på det britiske område eller ønske at omlægge virksomheden i denne retning.

53. Retten har således begået en retlig fejl ved ikke at pålægge Infront at føre bevis for de nævnte økonomiske følger og ved at give indtryk af, at Kommissionen ikke havde begrundet sine anbringender med hensyn til den specielle karakter af markedet for tv-spredningsvirksomhed i Det Forenede Kongerige. Retten har ligeledes ved at hævde, at dette standpunkt fra Kommissionens side ophæver den tilsigtede virkning af direktivets artikel 3a, stk. 3, fortolket denne bestemmelse fejlagtigt, fordi dette vil sige, at for hver begivenhed, der angives af en medlemsstat, skal der i andre medlemsstater nødvendigvis findes tv-spredningsorganer, der kan købe eksklusive transmissionsrettigheder til denne begivenhed i den førstnævnte stat.

54. For så vidt angår den anden betingelse, hvorefter gennemførelsen af den anfægtede retsakt skal ske helt automatisk, udelukkende i medfør af fællesskabsreglerne og uden anvendelse af andre mellemkommende regler, har Retten tilsidesat virkningen af direktivets artikel 3a, stk. 3.

55. Ifølge Kommissionen bestemmes begivenhederne og deres transmissionsform, direkte eller forskudt, helt eller delvist, af den anmeldende stat og dermed af den beslutning, hvorefter disse foranstaltninger erklæres forenelige med fællesskabsretten. I modsætning til, hvad Retten har anført i den appellerede doms præmis 146, fratager denne beslutning imidlertid ikke de nationale myndigheder et skøn med hensyn til overholdelsen af deres forpligtelser. Iagttagelsen af de forpligtelser, der er fastsat af den anmeldende stat, afhænger i høj grad af de kompetente nationale myndigheders lovgivning og tilrettelæggelse.

56. At sådanne forskelle virkelig findes illustreres ved sagen TV Danmark 1, der gav anledning til en dom ved Court of Appeal og House of Lords' dom vedrørende gennemførelsen af forpligtelser fastsat af Kongeriget Danmark i Det Forenede Kongerige vedrørende begivenheder af væsentlig interesse for denne medlemsstats samfund.

57. Ifølge den britiske ordning er det tilstrækkeligt, at et tv-spredningsforetagende med gratis adgang og kontakt til størstedelen af den anmeldende medlemsstats befolkning

har haft en rimelig mulighed for at købe de pågældende enerettigheder. I den danske ordning kan et tv-spredningsforetagende, som har købt enerettighederne, derimod kun udøve dem, hvis det er i stand til at træffe foranstaltninger, som kan sikre den nødvendige dækning ved andre tv-radiospredningsorganers mellemkomst, medmindre det kan bevise, at det ikke med rimelighed er muligt.

58. Det er således fejlagtigt at hævde, at anvendelsen af Kommissionens beslutning i medfør af direktivets artikel 3a, stk. 2, er sket helt automatisk og udelukkende i medfør af fællesskabsreglerne.

59. Infront bestrider denne vurdering og hævder, at Retten med føje fandt, at den anfægtede retsakt berører selskabet umiddelbart.

2. Bedømmelse

60. Som Retten har påpeget, anses en borger for at være umiddelbart berørt af en fællesskabsretsakt, når denne umiddelbart har indvirkning på den pågældendes retsstilling, og gennemførelsen af akten skal ske helt automatisk, udelukkende i medfør af fællesskabsreglerne og uden anvendelse af andre mellemkommende regler [20].

61. Kommissionen har kritiseret Retten for ikke at have påvist, at hver af disse to betingelser var opfyldt.

62. For det første hvad angår virkningerne af den anfægtede retsakt på Infronts situation har Kommissionen principalt gjort gældende, at retsakten kun havde indirekte økonomiske konsekvenser for dette selskab, og at dets retsstilling forblev uændret. Jeg deler ikke denne vurdering af følgende grunde.

63. Som Retten har bemærket i den appellerede doms præmis 165, fratager de af Det Forenede Kongerige anmeldte foranstaltninger og følgelig den anfægtede retsakt Infront muligheden for frit at kunne disponere over sine tv-senderettigheder til slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskaber i 2002 og 2006. I medfør af denne retsakt hindres Infront i at overdrage sine transmissionsrettigheder — i form af en eneret — til en betalings-tv-kanal, der er etableret i

20 — Dom af 5.5.1998, sag C-386/96 P, Dreyfus mod Kommissionen, Sml. I, s. 2309, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis.

en anden medlemsstat end Det Forenede Kongerige, og som ønsker at sende disse begivenheder i denne stat. Infront får pålagt forpligtelsen til at sikre, at de omhandlede rettigheder ligeledes er tilgængelige for en gratis tv-radiospredningsvirksomhed, der dækker en stor del af den britiske befolkning.

64. Den anfægtede retsakts indvirkning på Infronts situation medfører således ikke alene en rent økonomisk skade gennem en nedsættelse af markedsværdien af dets tv-senderettigheder til slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskaber i 2002 og 2006. Den viser sig ligeledes ved en krænkelse af selskabets ejendomsret, ved en begrænsning af dets ret til at overdrage eksklusive licenser. Retten har således efter min mening med føje fundet, at den anfægtede retsakt indvirkede på Infronts retsstilling i henhold til retspraksis.

65. Kommissionen har subsidiært gjort gældende, at den anfægtede retsakt i realiteten ikke har nogen følger for Infront, fordi intet tv-spredningsforetagende, der er etableret i en anden medlemsstat end Det Forenede Kongerige, kan antages at erhverve rettighederne til at sende slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskaber med henblik på at sende dem i denne stat. Retten har endvidere vendt bevisbyrden ved at give indtryk af, at det påhviler Kommissionen at bevise disse faktiske forhold, og Retten har begået en retlig fejl ved bedømmelsen af rækkevidden af direktivets artikel 3a.

66. Efter min opfattelse rejser Kommissionens argumentation tvivl om spørgsmålet om, hvorvidt Infront havde en retlig interesse i søgsmålet snarere end om betingelsen, hvorefter selskabet skal være umiddelbart berørt af den anfægtede retsakt. Den nævnte argumentation er nemlig ensbetydende med at hævde, at annullation af retsakten ikke vil give Infront nogen fordel, eftersom der under ingen omstændigheder findes en potentiel erhverver af de tv-senderettigheder, som Infront er indehaver af, uden for Det Forenede Kongerige.

67. Det fremgår af fast retspraksis, at ud over betingelserne i artikel 230 EF skal en borger, som anfægter en fællesskabsretsakt, have en retlig interesse i søgsmålet, dvs. at han skal have en retlig interesse i, at retsakten bliver annulleret. Dette indebærer, at søgsmålet med sit resultat kan tilføre den part, der har anlagt det, en fordel [21].

68. Som Kommissionen har påpeget, påhviler det ganske vist sagsøgeren at bevise, at han også opfylder denne betingelse for, at

21 — Jf. bl.a. Rettens dom af 28.9.2004, sag T-310/00, MCI mod Kommissionen, Sml. II, s. 3253, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis.

søgsmålet kan antages til realitetsbehandling [22]. En manglende retlig interesse i søgsmålet udgør desuden manglende opfyldelse af en ufravigelig procesforudsætning [23]. Endvidere må Kommissionen gives medhold i understregningen af, at det ikke kan udledes af direktivets artikel 3a, stk. 3, at der for hver begivenhed, der angives af en medlemsstat, nødvendigvis skal findes tv-spredningsforetagender i andre medlemsstater, der kan købe de eksklusive transmissionsrettigheder til den pågældende begivenhed i den første stat.

69. Det fremgår således af den ordning, der er indført med direktivets artikel 3a, at en medlemsstat, som beslutter at udnytte den mulighed, der åbner sig med denne ordning, og således fastsætte en liste over begivenheder, der skal sendes på dens område på en gratis tv-kanal med adgang for det størst mulige antal, obligatorisk skal meddele Kommissionen denne liste, uanset om eneretten til transmission af disse begivenheder kan eller ikke kan erhverves af tv-spredningsforetagender, der er etableret på en anden medlemsstats område.

70. Jeg mener således ikke, at Retten har vendt bevisbyrden eller fejlfortolket direktivets artikel 3a.

71. Selv om det, for så vidt angår bevisbyrden, påhviler den person, der forfølger annullation af en fællesskabsretsakt, at føre bevis for den retlige interesse i søgsmålet, forholder det sig ikke desto mindre således, at dette krav ikke kan fritage Kommissionen for at føre bevis for de faktiske forhold, den påberåber sig, som for enhver anden part i en retslig procedure.

72. I denne sag har Kommissionen inden for sin formalitetsindsigelse vedrørende den af Infront anlagte sag anført, at tv-sendemarkedet i Det Forenede Kongerige er et af de mest konkurrencedygtige i Europa, og at 25 % af tv-spredningsforetagenderne har en licens i denne medlemsstat. Det er på grundlag af disse konstateringer, at den har gjort gældende, at man vanskeligt kan forestille sig, at Infront overdrager sine rettigheder til transmission af slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskaber til et tv-spredningsforetagende, der ikke er etableret i Det Forenede Kongerige.

73. Retten har efter min mening ikke vendt bevisbyrden for den retlige interesse i søgsmålet ved at konstatere, at ovennævnte konstateringer for så vidt angår de særlige kendetegn ved tv-sendemarkedet i Det Forenede Kongerige ikke kunne tages i betragtning, fordi de ikke var underbygget.

22 — Kendelse af 31.7.1989, sag 206/89, S. mod Kommissionen, Sml. s. 2841, præmis 8.

23 — Dommen i sagen MCI mod Kommissionen, præmis 45.

74. Det påhvilede så meget desto mere Kommissionen at begrunde berettigelsen af sådanne konstateringer, som Infront havde bestridt dem og ved Retten havde nævnt flere potentielle erhververe af sine transmissionsrettigheder, der var etableret i andre medlemsstater end Det Forenede Kongerige.

75. Hvad endvidere angår den præmis i den appellerede dom, hvorefter Kommissionens argumentation ophæver den tilsigtede virkning af direktivets artikel 3a, mener jeg ikke, at den udgør en fejlfortolkning af denne bestemmelse.

76. Denne præmis er nemlig et svar på Kommissionens argumentation, der er sammenfattet i den appellerede doms præmis 120, hvorefter under hensyn til, at tv-spredningsforetagenders indtjening stammer fra reklamekampagner, der henvender sig til det nationale publikum, fra opkrævning af licens eller fra abonnementer til betalings-tv, kun foretagender, der kan komme i kontakt med en stor del af det nationale publikum og følgelig er etableret i Det Forenede Kongerige, vil acceptere at købe de eksklusive tv-senderettigheder, som Infront er indehaver af.

77. Ved således at hævde, at under hensyn til de meget høje priser på eneret til tv-senderettigheder til sportsbegivenheder som slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskaber og oprindelsen til tv-spredningsforetagenders indtjening er kun foretagender, der er etableret på den medlemsstats område, som har benyttet den mulighed, der indeholdes i direktivets artikel 3a, reelt i stand til at købe disse rettigheder, rejser Kommissionen tvivl om den reelle nytte af den med denne bestemmelse indførte procedure med gensidig anerkendelse.

78. Hvis kun tv-spredningsforetagender, der er etableret i en medlemsstat, som har besluttet, at bestemte sportsbegivenheder skal sendes til hele offentligheden, kan erhverve eneretten til transmission af sådanne begivenheder, er proceduren i direktivets artikel 3a, stk. 3, der har til formål at sikre, at de foranstaltninger, der træffes af denne medlemsstat, overholdes af tv-spredningsforetagender, der er etableret på andre medlemsstaters territorium, nytteløs.

79. Retten har således ikke udtalt, som Kommissionen angiver i appellen, at direktivets artikel 3a, stk. 3, betyder, at for en hvilken som helst begivenhed, der er angivet af en medlemsstat, findes der nødvendigvis tv-spredningsforetagender etableret i andre medlemsstater, der kan købe eneretten til at sende den pågældende begivenhed. Retten har givet et svar på Kommissionens argumentation, hvorefter for sportsbegivenheder

som dem, hvortil tv-senderettighederne indehaves af Infront, der ikke er andre potentielle erhververe til denne eneret end nationale tv-spredningsforetagender.

80. Det følger heraf, at Retten ikke har undladt at påvise, at betingelsen om, at den anfægtede retsakt indvirker på Infronts retsstilling, er opfyldt.

81. Hvad for det andet angår den anden betingelse, der kan udledes af retspraksis, hvorefter gennemførelsen af den anfægtede retsakt skal ske helt automatisk, udelukkende som følge af fællesskabsretsreglerne og uden anvendelse af andre mellemkommende regler, er det min opfattelse, at Retten heller ikke har begået nogen retlig fejl ved sin bedømmelse, hvorefter denne betingelse ligeledes er opfyldt.

82. Som Kommissionen har påpeget, overlader direktivets artikel 3a, stk. 3, ganske vist de andre medlemsstater et skøn med hensyn til gennemførelsen af de foranstaltninger, der træffes af en medlemsstat og offentliggøres af Kommissionen. Dette skøn kan imidlertid ikke rejse tvivl om Infronts søgsmålskompetence.

83. Hvad der er vigtigt at vurdere i undersøgelsen af den omhandlede betingelse, er årsagsforbindelsen mellem indvirkningen på sagsøgerens retsstilling og den fællesskabsretsakt, han påstår annulleret. Betingelsen i henhold til retspraksis er opfyldt, når denne indvirkning er en direkte følge af retsakten selv. Det er ifølge retspraksis tilfældet, når den pågældende retsakt pålægger adressaterne at skabe de nævnte virkninger [24], eller når adressaterne til den pågældende retsakt kun har en rent teoretisk mulighed for at undlade at efterkomme retsakten og skabe sådanne virkninger, og der ikke er nogen tvivl om, at de vil give retsakten virkninger efter dens indhold [25].

84. I den foreliggende sag har Retten med føje bemærket i den appellerede doms præmis 146, at den anfægtede retsakt ikke overlader noget skøn til sine adressater, fordi den pålægger dem at skabe de virkninger på Infronts retsstilling, som selskabet har anfægtet.

85. Som tidligere anført består disse virkninger i en begrænsning af selskabets mulighed for at overdrage eneretten til transmission af slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskaber til et tv-spredningsforetagende, der er etableret i en anden medlemsstat end Det Forenede Kongerige. De omhandlede virkninger fremstår som en direkte følge af den anfægtede retsakt,

24 — Dommen i sagen Dreyfus mod Kommissionen, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis.

25 — Samme dom, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis.

eftersom de følger umiddelbart af de foranstaltninger, der er taget af Det Forenede Kongerige med sigte på at opnå, at denne begivenhed sendes på dets område af en gratis tv-kanal med adgang for en stor del af befolkningen.

86. I betragtning af disse forhold mener jeg, at Rettens bedømmelse, hvorefter Infront er umiddelbart berørt af den anfægtede retsakt, ikke er behæftet med nogen retlig fejl, og at Kommissionens appel på dette punkt skal forkastes som ugrundet.

B — *Bedømmelsen, hvorefter Infront er individuelt berørt*

1. Parternes anbringender og argumenter

87. Kommissionen har gjort gældende, at Rettens ræsonnement er vanskeligt at forstå.

88. Ifølge Kommissionen er Infront kun berørt af den anfægtede retsakt i selskabets objektive egenskab af indehaver af enerettigheder, idet det har erhvervet transmissionsrettighederne til en af de begivenheder, der er omhandlet i de britiske foranstaltninger. Kommissionen har påpeget, at Retten ikke har angivet, at den anfægtede retsakt i forhold til indehaverne udgør en bred vifte af individuelle beslutninger. Kommissionen understreger, at retsakten kun er rettet til tv-spredningsforetagender og kun pålægger disse forpligtelser. Rettighedsindehaverne rammes kun af de økonomiske følger, og Retten har i foregående sager fastslået, at dette ikke udgjorde et tilstrækkeligt element til at individualisere en person [26]. Kommissionen mener i denne forbindelse, at den foreliggende sag er forskellig fra dem, der har givet anledning til dommen i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen [27], dommen i sagen Extramet Industrie mod Rådet [28] og dommen i sagen Codorníu mod Rådet [29], som omhandlede særlige situationer.

89. Kommissionen har hævdet, at Infront ikke befinder sig i en anden situation end de øvrige indehavere af eneret til transmission af forskellige begivenheder angivet af Det Forenede Kongerige. Selskabet står over for en normal forretningsrisiko, hvilket ikke er tilstrækkeligt til at give det ret til at anlægge søgsmål.

90. Endelig har Kommissionen gjort gældende, at Infront kunne have anfægtet de

26 — Kommissionen henviser til Rettens kendelse af 15.12.2000, sag T-113/99, Galileo og Galileo International mod Rådet, Sml. II, s. 4141, samt til Rettens dom af 6.12.2001, sag T-43/98, Emesa Sugar mod Rådet, Sml. II, s. 3519.

27 — Dom af 17.1.1985, sag 11/82, Sml. s. 207.

28 — Dom af 16.5.1991, sag C-358/89, Sml. I, s. 2501.

29 — Dom af 18.5.1994, sag C-309/89, Sml. I, s. 1853.

britiske foranstaltninger ved en domstol i Det Forenede Kongerige, således at afvisningen af dets søgsmål ved Fællesskabets retsinstanser ikke fratager det retten til at indbringe sagen for domstolene.

91. Infront har anfægtet Kommissionens argumenter og hævdet, at Retten med føje har fastslået, at selskabet er individuelt berørt af den anfægtede retsakt.

2. Bedømmelse

92. Jeg deler ikke Kommissionens bedømmelse vedrørende manglende klarhed i Rettens ræsonnement eller i indholdet heraf.

93. Retten har for det første med føje påpeget, at andre personer end en beslutnings adressater kun kan påstå, at de berøres individuelt, hvis beslutningen rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten [30].

94. Jeg erindrer om, at Retten endvidere har anført, at Infront opfyldte denne betingelse ved afslutningen af en analyse, som i det væsentlige bygger på de følgende tre punkter. Infront er for det første indehaver — med eneret — af tv-senderettighederne til slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskaber i årene 2002 og 2006, som er en af de begivenheder, der er omhandlet i listen over begivenheder af en væsentlig samfundsmæssig interesse, der er udfærdiget af Det Forenede Kongerige og godkendt af Kommissionen i den anfægtede retsakt. For det andet har Infront erhvervet disse rettigheder før retsaktens vedtagelse og tilmed før direktivets artikel 3a's ikrafttrædelse. For det tredje begrænser retsakten, selv om den ikke er rettet til Infront, muligheden for, at selskabet frit kan disponere over de nævnte rettigheder og overdrage dem til et tv-spredningsforetagende, der er etableret i en anden medlemsstat end Det Forenede Kongerige.

95. Det er min opfattelse, at Rettens bedømmelse på dette punkt ikke er behæftet med nogen retlig fejl.

96. Det fremgår således af retspraksis, at for at en person kan anses for individuelt berørt af en fællesskabsretsakt, som han ikke

30 — Dommen i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, præmis 11.

er adressat for, skal han være identificeret eller mulig at identificere på tidspunktet for den pågældende retsakts vedtagelse [31]. Det fremgår af Rettens analyse, at Kommissionen kunne identificere Infront på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede retsakt, eftersom dette selskab var indehaver af eneretten til transmissionsrettigheder til slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskaber for årene 2002 og 2006, som er en af de begivenheder, der er omhandlet i listen over de af Det Forenede Kongerige anmeldte foranstaltninger.

97. Hvis — som Kommissionen har hævdet — en skade af rent økonomisk karakter principielt ikke er tilstrækkelig til at give en person ret til at anlægge annullationssøgsmål mod en fællesskabsretsakt, skal det bemærkes, at Retten ikke har ment, at Infront var individuelt berørt af den anfægtede retsakt alene af den grund, at denne ville indebære negative økonomiske følger for selskabet. Retten har i den appellerede doms præmis 165 anført, at retsakten indebar en begrænsning i Infronts mulighed for frit at kunne overdrage senderettighederne — i form af en eneret — til den pågældende begivenhed til en betalings-tv-kanal, der er etableret i en anden medlemsstat end Det Forenede Kongerige, og som ønsker at sende de nævnte begivenheder i denne stat.

98. Retten har med andre ord konstateret, at den anfægtede retsakt berørte Infronts ejendomsret.

99. Antagelsen af Infronts sag til realitetsbehandling forekommer mig at kunne indgå i fast retspraksis, hvorefter en privatperson kan anfægte en fællesskabsretsakts lovlighed, når retsakten ændrer vedkommendes rettigheder, der er erhvervet før dens vedtagelse.

100. Det har Domstolen fastslået i dommen i sagen Toepfer og Getreide-Import Gesellschaft mod Kommissionen, hvor den for første gang fastslog, at en privatperson kunne være individuelt berørt af en beslutning rettet til en medlemsstat [32]. Domstolen kom frem til samme løsning i dommen i sagen

31 — Domstolens dom af 1.7.1965, forenede sager 106/63 og 107/63, Toepfer et Getreide-Import Gesellschaft mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 67, org.ref.: Rec. s. 411, dommen i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, præmis 21, 28 og 31, dom af 26.6.1990, sag C-152/88, Sofrimport mod Kommissionen, Sml. I, s. 2477, præmis 11, af 11.2.1999, sag C-390/95 P, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 769, præmis 25-30, samt Rettens dom af 14.9.1995, forenede sager T-480/93 og T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2305, præmis 67, og af 17.1.2002, sag T-47/00, Rica Foods mod Kommissionen, Sml. II, s. 113, præmis 41.

32 — Domstolen antog et søgsmål anlagt af to kornimportører i Tyskland til prøvelse af Kommissionens beslutning, som med tilbagevirkende kraft tillod denne medlemsstat at træffe beskyttelsesforanstaltninger, hvorefter deres anmodninger om importlicens var blevet afvist, til realitetsbehandling.

Bock mod Kommissionen [33], i dommen i sagen Agricola commerciale olio m.fl. mod Kommissionen og i dommen i sagen Savma mod Kommissionen [34].

101. I dommen i sagen CAM mod Kommissionen [35] fastslog Domstolen ligeledes, at sagsøgeren havde søgsmålsadgang, da den anfægtede foranstaltning drejede sig om situationer, der bestod på tidspunktet for dens vedtagelse, og rejste tvivl om muligheden for at drage fordel af velerhvervede rettigheder i forbindelse med fremtidige forretninger [36].

102. Et udtryk for denne retspraksis kan ligeledes findes i dommen i sagen Codorniu mod Rådet, som Kommissionen har henvist til, hvor et spansk selskab, der er indehaver af ordmærket Gran Cremant de Codorniu siden 1924, nedlagde påstand om annullation af den artikel i en forordning fra Rådet, der forbød selskabet på sigt at anvende benævnelsen »crémant« [37].

103. Denne retspraksis forekommer mig at kunne overføres til den foreliggende sag, eftersom Infront havde erhvervet eneretten til senderettighederne af slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskaber før vedtagelsen af den anfægtede retsakt og tilmed,

33 — Dom af 23.11.1971, sag 62/70, Sml. 1971, s. 239, org.ref.: Rec. s. 897. I denne dom antog Domstolen et søgsmål anlagt af en levnedsmiddelimportør til prøvelse af en beslutning fra Kommissionen, som tillod Forbundsrepublikken Tyskland at udelukke fra fællesskabsbehandling visse produkter med oprindelse i Kina, som var overgået til fri omsætning i Benelux-staterne, til realitetsbehandling, for så vidt som beslutningen også drejede sig om import af produkter, hvor ansøgningen om importtilladelse verserede for de tyske myndigheder ved beslutningens ikrafttrædelse. Sagsøgeren havde således den 4.9.1970 anmodet den kompetente tyske myndighed om en importlicens for et parti kinesiske champignoner, der var overgået til fri omsætning i Nederlandene. Den 11.9.1970 havde denne myndighed meddelt, at den ville afslå denne anmodning, når Kommissionen havde givet tilladelse hertil. Ved beslutning af 15.9.1970 tillod Kommissionen Forbundsrepublikken Tyskland at udelukke fra fællesskabsbehandling ikke alene fremtidige ansøgninger om import for sorte champignoner fra Kina, men også de verserende ansøgninger om importtilladelsen.

34 — Domme af 27.11.1984, sag 232/81, Sml. s. 3881, og sag 264/81, Sml. s. 3915. De drejede sig om søgsmål anlagt af licensbydende virksomheder til prøvelse af en kommissionsforordning, som ophævede en tidligere forordning, i medfør af hvilken det italienske interventionsorgan havde udbudt et vist kvantum olivenolie til salg. Domstolen fastslog, at forholdet mellem parterne var afgjort, og »et hvilket som helst indgreb fra fællesskabsinstitutionernes side, der forhindrede [det italienske interventionsorgan] i at opfylde sine forpligtelser over for de bydende som udpeget ved lodtrækningen, nødvendigvis udgjorde en akt, der berørte dem umiddelbart og individuelt« (præmis 11 i de to domme).

35 — Dom af 18.11.1975, sag 100/74, Sml. s. 1393.

36 — Det drejede sig om et selskab, som den 19.7.1974 havde fået en eksportlicens for 10 000 tons byg, der var gyldig indtil den 16.10.1974. I henhold til en forordning fra Rådet skulle de vejledende priser og interventionspriserne for bl.a. korn forhøjes med 5% fra den 7.10.1974. Kommissionen havde imidlertid ved en forordning af 4.10.1974 fastsat, at denne foranstaltning ikke fandt anvendelse på eksportlicenser udstedt inden den 7.10.1974, hvorved sagsøgeren blev frataget fordelen ved den af Rådet fastsatte forhøjelse for de 3 978 tons byg, som selskabet skulle udføre i perioden fra den 7. til den 16.10. Domstolen antog sagsøgerens søgsmål til prøvelse af Kommissionens forordning til realitetsbehandling. Den fastslog, at denne forordning ved for en kategori erhvervsdrivende og for en bestemt eksport at afvise fordelen for forhøjelsen af restitutionsbeløbet ramte et bestemt og kendt antal kornekseportører, og at denne foranstaltning, selv om den indgik i en retsakt af normativ karakter, påvirkede disse eksportører på grund af de faktiske omstændigheder, som karakteriserede dem i forhold til en hvilken som helst anden person.

37 — Jf. til støtte for denne analyse P. Cassias afhandling: *L'accès des personnes physiques ou morales au juge de la légalité des actes communautaires,* Dalloz, Paris, 2002, s. 752, punkt 964 ff.

som Retten har understreget, før direktivets artikel 3a's ikrafttrædelse, med hjemmel i hvilken retsakten er vedtaget.

104. Jeg er derfor af den opfattelse, at i lyset af den ovennævnte retspraksis har Retten med føje fastslået, at Infront var individuelt berørt af den anfægtede skrivelse. Appellen må ligeledes forkastes som ugrundet, for så vidt som den drejer sig om denne bedømmelse.

C — *Sagens omkostninger*

105. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som i medfør af samme reglements artikel 118 finder anvendelse i en appelsag, og på baggrund af Infronts påstande bør Kommissionen, hvis Domstolen følger min vurdering, pålægges at betale sagens omkostninger.

VI — Forslag til afgørelse

106. På grundlag af det anførte foreslår jeg, at Domstolen udtaler og bestemmer:

»1) Appellen forkastes.

2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.«